

Sygn. akt III AUz 93/12

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2012 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **J. Ś.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 czerwca 2012 r. sygn. akt VII U 2228/12

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

SSA U. Iwanowska SSA Z. Rybicka - Szkibiel SSA B. Białecka

Sygn. akt III AUa 93/12

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie J. Ś. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 23 kwietnia 2012 r. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że orzeczeniem z dnia 13 marca 2012 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że J. Ś. jest zdolny do pracy. W orzeczeniu tym ubezpieczony został prawidłowo pouczony o terminie i sposobie wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS. J. Ś. nie wniósł sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2004 r. Nr 39 poz. 353 z późn. zm.) oceny niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. Art. 14 ust. 2a i 2b reguluje natomiast termin i tryb wnoszenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej.

Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 3 w.w. ustawy).

Decyzją z dnia 23 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwagi na niespełnienie przez ubezpieczonego warunku pozostawania osobą niezdolną do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony podnosząc, że nie zgadza się z decyzją ponieważ jest chory na zaawansowaną cukrzycę, ma bóle kręgosłupa, drętwienie kończyn, zawroty głowy i laseroterapię oczu.

Zgodnie z art. 477 § 3¹ k.p.c. sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Ubezpieczony nie odwołał się od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i stanowiło ono podstawę wydania przez organ zaskarżonej decyzji. W odwołaniu zaś nie wskazał przyczyn nie wniesienia sprzeciwu oraz innych okoliczności spornych poza stanem zdrowia ubezpieczonego ustalonym w orzeczeniu lekarza orzecznika.

Dlatego też zdaniem Sądu I instancji w sprawie znajduje zastosowanie cytowany wyżej art. 477 § 3¹ k.p.c. Warunkiem dla merytorycznej oceny odwołania od decyzji organu rentowego jest najpierw wyczerpanie przez ubezpieczonego istniejącej drogi odwoławczej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Podobne stanowisko zajął też Sąd Najwyższy w sprawach o sygnaturach II UZP 12/05 oraz II UZP 13/05 oraz Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie III AUz 138/05. Tymczasem w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od decyzji lekarza orzecznika ZUS a odwołanie od decyzji organu rentowego oparł tylko i wyłącznie na zarzutach dotyczących decyzji lekarza orzecznika ZUS.

Na marginesie Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 14 ust. 2c ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z FUS Zakład Ubezpieczeń Społecznych na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477 § 3¹ k.p.c.

Wobec powyższego ubezpieczony może złożyć do ZUS wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu wraz ze sprzeciwem do organu rentowego, odpowiednio go uzasadniając.

Z tych też względów Sąd I instancji, na podstawie art. 477 § 3¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył ubezpieczony, który wskazał, iż jest jedynym żywicielem rodziny, zaś jego choroba – cukrzyca ogranicza mu możliwość podjęcia pracy zarobkowej, bowiem nikt nie chce zatrudnić chorej osoby. Gdyby był zdrowy to podjąłby pracę aby zapewnić rodzinie godne warunki, a nie ubiegał się o rentę.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego okazało się bezzasadne.

Należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2004 r. Nr 121 poz. 1264) przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, niezdolności do samodzielnej egzystencji, trwałości lub przewidywanego okresu,

związku przyczynowego z określonymi okolicznościami, ustalenia daty powstania oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw komisja lekarska dokonuje ponownej oceny i rozstrzyga w formie orzeczenia. Orzeczenie komisji lekarskiej albo lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Bezspornym jest, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS i na podstawie tego orzeczenia stwierdzającego, że jest on osobą zdolną do pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję. W dniu 13 marca 2012 r. ubezpieczony odebrał odpis tego orzeczenia, który zawierał pouczenie o możliwości złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej. W odwołaniu ubezpieczony podnosi wyłącznie kwestie dotyczące stanu zdrowia a zatem są to zarzuty wyłącznie odnośnie orzeczenia Lekarza Orzecznika.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.).

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Jednocześnie jak prawidłowo wskazał sąd I instancji, skarżący może natomiast rozważyć możliwość wystąpienia do organu rentowego z wnioskiem o przywrócenie mu terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza orzecznika, podając przyczyny, które uniemożliwiły mu złożenie tego środka odwoławczego w terminie, na podstawie art. 14 ust. 1 pkt. 2c ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec powyższego zaskarżone postanowienie należało uznać za trafne, gdyż Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował w sprawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. i w tym stanie rzeczy zażalenie J. Ś. należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA U. Iwanowska SSA Z. Rybicka - Szkibieli SSA B. Białecka